

REFLEXIUNI ASUPRA EXPOZIȚIILOR TEMPORARE ALE LUI VLADIMIR PĂUN - VRAPCIU

Alexandru ANGHEL

REFLECTIONS ON THE TEMPORARY EXHIBITIONS OF VLADIMIR PĂUN – VRAPCIU

Abstract

The intention of this article is to express the impressions arising from the two exhibitions that took place at the Buzau County Museum with paintings created by Vladimir Păun-Vrapciu and how it can be explained in terms of the message delivered, origins and inspiration or the meaning of the symbols which he is making use of intensively. The ideas are put down on paper by Alexandru Anghel (art curator), Ion Anghel (PhD, university lector), Doina Mândru (art critic and historian) and Bebe Țânțăreanu (writer).

Cuvinte cheie: expoziții de artă, Vladimir Păun - Vrapciu, pictor, arhitect
Keywords: art exhibitions, Vladimir Păun - Vrapciu, painter, architect

Expoziția „Conexiuni în Brahma” (15-28 mai 2019)

Muzeograf, curator Alexandru ANGHEL

Muzeul Județean Buzău, prin intermediul secției de artă, în mod constant și cu interes viu, reușește, generând diverse acțiuni și evenimente, să fie prezent activ și la un nivel înalt în viața culturală a orașului nostru.

Un asemenea prilej este și expoziția „Conexiuni în Brahma” a lui Vladimir Păun-Vrapciu, artist despre care, cu satisfacție spun, este de origine buzoiană, studiind inițial în orașul natal, la liceul de artă, iar mai departe în București, unde și în prezent activează ca arhitect.

Demersul lui Vladimir, în mod clar, reușește să continue moștenirea

Analele Buzăului XII, Buzău, 2020, p.159 – 178.

regretatului Liusic Vrapciu, artist prezent în colecția de artă a muzeului nostru, rudă a sa, astfel el perpetuând creația frumosului în familie, nu printr-o asemănare mimetică a stilului sau a subiectelor, ci mai degrabă prin seriozitatea actului creativ și a calității de lucru. Se poate simți o relație indirectă de maestru și ucenic, prin respectul pe care Vladimir îl manifestă în fața precursorului său, dar în primul rând datorită lecției de artă pe care Liusic o oferă prin opera sa, cu care tânărul artist a avut un contact inevitabil, frecvent, emoțional și pedagogic.

Privind lucrările lui Vladimir nu-mi pot inhiba o stare stranie de curiozitate combinată cu neliniște deoarece acesta, aparent, realizează o pictură misterioasă a obscurului care se dezvăluie lent, în doze mici, și doar cu efortul și intenția directă a privitorului.

Creatorul reușește acest efect prin trei canale:

1. cromatică - omniprezența fondurilor în culori reci și întunecate care prin diferență valorică reliefează spațiul activ al compoziției (personajele și recuzita acestora). Acest fundal caracteristic întunericului nopții ori a unei incinte iluminate slab denotă că acțiunea se dorește a fi întreprinsă în intimitate, departe de judecata superficială a maselor ignorante ori reprezintă un act nedemn, condamnat sau ascuns de către artist.

Fundalurile din pictura lui Vladimir Păun-Vrapciu au o aură scenografică și se prezintă ca decoruri de teatru, însușire dobândită prin iluminatul subtil, precum al unor reflectoare, restul spațiului fiind în semiobscuritate, precum și prin construirea acestuia ca incintă închisă, de interior, care nu respiră dar este în același timp aerisită și proaspătă prin folosirea în preponderent a albastrului ori a culorilor reci.

2. tematica - compune scene teatrale care surprind parcă niște ritualuri magice ori religioase în care nu descoperim ușor semnificațiile și simbolurile prezente în abundență. Artistul invocă momente de inspirație din viața sa, trăite direct ori indirect, prin contemplarea unor evenimente biblice sau sociale pe care le reinterpretează și cărora le adaugă noi semnificații prin juxtapuneri ingenioase de scene sau decoruri.

3. expresivizarea - aceasta, la nivelul figurilor ori a reperelor anatomice, din oficiu, are ca efect deformarea naturaleții umane aparente care, întotdeauna, alterată fiind, imprimă stări antagoniste grațiosului și se îndreaptă către dizolvarea scutului ce ascunde spiritul uman imperfect, incapabil a se apropia de idealul pe care încercăm a-l vinde unul altuia. Personajele lui Vladimir sunt sincere și au prezență scenică prin individualitatea cu care le tratează pe fiecare-n parte. Este des întâlnit ca un pictor să-și creeze un stil prin care toate personajele sale, adunate din toată opera, să fie o multiplicare a aceluiași tip. Așa ceva nu este valabil aici.

Vladimir nu risipește spațiul. Nu doar acoperă toată pânza cu pastă,

acesta ocupă pictural fiecare centimetru pătrat cu o acțiune principală sau secundară (care în anumite situații este izolată contextual) ori cu texturi care pot avea propria lor „poveste” ce poate fi tăiată din lucrare pentru a exista ca o nouă pictură independentă. Astfel, un exemplu poate fi tema „publicului” sau a „martorilor” care ia naștere prin decorarea fundalului cu figuri umane stilizate masiv, aproape de dezintegrare, și ordonate ritmic pe registre ca soluție plastică de rezolvare a planului pasiv, secund (*Ultima cursă a calului, Oglindire I, II și III, Lecția, Jacinto*).

În concluzie, Vladimir este un pictor care, în ciuda stilului său plastic pictural și brut, nu suportă accidentul și de aceea, este foarte atent la fiecare detaliu pe care-l produce, manifestând un control permanent în compunerea picturilor sale. Această însușire trădează prezența unui spirit complex, abil în a rezolva fiecare problemă pe care arta o poate pune unui artist și din punct de vedere tehnic dar și pe planul sensibil.

Lector univ. dr. Ion ANGHEL

Întrebări în așteptarea răspunsurilor

Voi relata gândurile pictorului și profesorului din mine, cochetând din când în când cu maniera unui critic de artă. Critica înseamnă, a comenta, a analiza, a descifra și nu în ultimul rând a traduce ceea ce produce artistul pentru cel care îi privește opera. Pe la începutul anilor 1980, istoricul de artă Modest Morariu tălmăcea, citând-ul pe Dufy, cum că a simți pictura este doar primul pas spre abordarea ei, suficient pentru amatorul de imagini. Ulterior, cu educație, cultură, inteligență plastică sau experiență, omul poate accede către următorul nivel, de a putea explica o imagine. A o explica, nu a o povesti. Și iată cum prin împărțirea pasionaților de artă în creatori și consumatori, ajungem la concluzia cum că un artist autentic întrunește mult mai puține preferințe decât amatorul de imagini ori îndrăgostiții de artă.

Astfel relația dintre atelier și spațiul expozițional trebuie ajutată prin mijloace specifice cum ar fi curatoriatul, critica de specialitate ori managementul cultural. În fond acest arbitru joacă un rol fundamental de a închide cercul acțiunii artistice care este împlinită nu când o lucrare este gata în sensul adăugării ultimului detaliu, ci când ea părăsește atelierul și este expusă sau în cazuri ciudate pentru aceste timpuri, vândută.

Îl întrebam cândva pe tatăl meu, de ce pe lângă pictură a început să scrie? Mi-a răspuns cum că nu îi este suficientă pictura pentru a-și destăinui sufletul. Atunci am înțeles că dimensiunea exprimării nu este unidirecțională, ci cu deschideri nebănuite. Nu întâmplător am adus aminte de această întâmplare. Ea face parte din aceeași categorie de relații familiale care uneori pun în mișcare mecanismul moștenirii genetice, a sumării trecutului, perpetuării calităților

morale sau a nevoii de a demonstra, chiar și peste timp, valoarea educației. Așadar nu aș putea afirma cu precizie care este vocația lui Vladimir, ci aș putea spune care este imaginea viselor și patimilor lui.

În cazul de față, consider că Vladimir Păun-Vrapciu simte nevoia să închidă cercul familiei, să o readune din lumi împrăștiate și să completeze prin fapta picturii ceea ce înaintașul lui, Liusic Vrapciu a început acum mulți ani.

Desigur că nu este vorba de închidere a unui drum, ci de a-l trece pe harta culturii și am convingerea că nu peste mult timp, cu truda aferentă acestui gând, el, drumul, nu va rămâne unul de interes local, ci va fi parcurs intens până va ajunge o magistrală, parte și traseu de pelerinaj artistic. Acest tandem pictural creează un dialog între vremuri, o povestire fără de concret și detalii, niște amintiri care parcă prevestesc... viitorul. Relatările fiecărei picturi nu se agită spre a fi mai importante decât culoarea însăși. Dacă transpunem operele în registrul de valori, acestea se vor transforma în stare. Dacă le privim așa cum sunt ele, vor deveni sentiment. Cu alte cuvinte iată cum rolul, rostul și efectul picturii sunt etalate fără pic de efort de convingere. Aceasta este diferența dintre profesionalism și diletantism. Vladimir reușește să confirme nu doar reușita picturii, ci împlinirea unei idei. Este un prim pas, un exemplu pentru noi toți iar prin cunoașterea actului de față, o responsabilizare.

Referindu-mă în continuare la picturile pe care le certificăm cu prezența noastră aici, pot afirma cum că disting imagini care s-au clădit pe mai multe paliere. Imaginea finală, vizibilă la prima citire sau parcurgere, este doar ispita către privitor, ademenirea de a zăbovi mai mult lângă ea, promițându-ne că nu ne va dezamăgi dacă îi acordăm răgazul de a ne convinge că este vie ... autentică. Autentic pentru mine înseamnă opusul mimetismului, a copierii, a lucrului fără de patos, a neimplicării estetice și etice, a comodității creative, a lenei gândirii și fuga de neîmplinire, a lucrului terminat până la sufocare, a tot ceea ce ține de artizanat și nu de artă.

Opera de artă nu trebuie sigilată. Îi trebuie timp, spațiu și curiozitate în lăuntrul celui care o privește. Lucrul neterminat lasă loc de dialog, de interpretare în cheia temei, de rost și al privitorului de a continua imaginea cu posibilitățile sale creative și imaginative.

Și iată că trecând de prima perdea, descoperim că imaginea are istorie, are împlinire, are reconfigurare a realului, are neliniștea față de lucrul dat și nu făurit, are noțiuni proprii și evident fundament. Dincolo de acest prag, urmează în fiecare dintre lucrări, lumi îndepărtate ochiului, minții și sufletului omului normal. Doar cei cu inima înnodată ca a unui Baudelaire ori Villon ar putea descifra, undeva în dedesubtul straturilor de culoare, adevărata taină a ceea ce pare la suprafață. Cea a întoarcerii în timp, a smulgerii din trecut a celor ce nu mai sunt și a readucerii lor spirituale în prezent, a reactivării celor ce au stat la baza formației noastre de acum. Și iată cum văd eu pe scurt o

pictură, cum îi disting facerea sau tainele și cum se termină ea, acolo unde îi este locul, în suflet sau chiar mai departe. Dar de aici încolo nu mai este treaba noastră.

Scriitorul Bebe ȚĂNȚĂREANU

Despre pictorul și arhitectul Vladimir Păun-Vrapciu... numai de bine. Este mai curând un clișeu eufemistic prin care încerci să scapi de rictusul unei înjurături. Omul acesta parcă s-a născut pentru a fi luat la palme. Este ținta perfectă. Dacă prietenii, atât câți are, și-ar cumpăra saci de box, sigur toții ar avea pictați chipul lui Vladimir. De altfel este singurul mod prin care îl poți lovi, că altfel este imposibil. Este un luptător infatigabil ce știe să pareze orice lovitură, nimic nu-l atinge, darmite să-l dărâme. Este omul care are numai convingeri, vorbește numai în propoziții enunțiative, cele condiționale nu există în dicțiunea ideilor lui. De aici, din această cerbicie a impunerii adevărului propriu, vine și o robustă originalitate bazată pe convingerea că are întotdeauna dreptate. Este mereu dispus să se bată cu toți și toate pentru a-și impune convingerile. De aici și un soi de perfecționism atât de obositor pentru el, cât și pentru prieteni, în egală măsură. El trebuie să demonstreze, să aibă dreptate, să învingă. Dacă un om este condamnat să învingă... el este acela. Pentru el insuccesul trebuie scos în afara legii. Îndoiala este o impertinență, iar lenea sau lipsa ambiției ține de o metafizică ce trebuie pedepsită asemenea lui Darius cu marea. Așa cum te întrebi prostește când vezi o fată frumoasă: „oare ce-a mâncat asta când era mică?”, așa te întrebi după ce-l cunoști pe Vladimir, dacă atunci când era mic se juca și el ca toți copiii. Pentru el toate lucrurile sunt importante, totul se întâmplă cu un scop. Fiecare zi e o negociere cu viața, totul are sens. Decât să lenevească, mai bine își inventează un dușman care foarte curând se transformă-n marotă. Orice, numai să-i țină spiritul treaz. Are intuiția lui Vidoc, simte adevărul din spatele oricărui fenomen, iar când se înșeală, ca în orice normă există și excepție, n-ar recunoaște în ruptul capului, preferă să extrapoleze fenomenologic, ducând aporia într-o sofistică prin care își creează iluzia victoriei.

Pentru el munca și în general implicarea este un crez. Tatăl a vrut să-l facă un bun constructor, să ducă mai departe tradiția familiei. Mama a vrut să fie artist, respectiv pictor, să-i moștenească pasiunea și meseria de artist. El a ales să fie și una și alta, că așa-i el, obstacolele au fost inventate pentru a fi învinse, ba a mai pus ceva la binom, s-a făcut și arhitect. Nu știu dacă arhitectul este o variantă nobiliară a constructorului, dar el este cert și constructor și arhitect, pentru că multe din proiectele lui arhitecturale le materializează cu propria-i muncă fizică în stilul de lucru de tip BAUHAUS ce proiectezi execuții și atunci cu adevărat duci arhitectura la nivelul artei. Dacă vrei să-l enervezi,

dă-i o sugestie, cât de mică, nici nu vrea s-audă, găsește argumente la orice, el are întotdeauna dreptate. În lipsa insuccesului, nu-l poți acuza. Sau poți, așa, de amorul artei. În fond totul e perfectibil.

Proximitatea ideatică te poate ajuta, nu și pe el, pe el îl perturbă. De aici și oceanul de antipatie ce-l înconjoară, ce amenința să-l sufocă. Dar nu, el nu simte nici o apăsare. Are întotdeauna dreptate și spre disperarea multora, insuccesul îl ocolește.

Câtă diferență între Vladimir Păun-Vrapciu, care pare că știe întotdeauna ce face și celălalt pictor Vrapciu, antecesorul din lumea artistică, cel dispărut din cauza unei boemii exacerbate. Dialectica a fost inventată pentru el.

Dar uite că ceva metafizic tot s-a-ntâmplat în viața lui. Un exponent de seamă al civilizației occidentale a lansat în România un concurs de proiecte arhitecturale pentru o investiție culturală. Tema grea, candidați mulți, dar uite că este ales tocmai proiectul lui Vladimir Păun-Vrapciu. Perfect, a naibii coincidență. Păi este, că omul acela rar venea dintr-o țară care a fost cel mai mare imperiu, era prinț și avea studii de arhitectură. Și l-a ales poate pe cel mai muncitor și ambițios arhitect din țară, adică pe Vladimir. Și acel om nu era altul decât Prințul de Wales, cel ce și-a ales România că o a doua țară, Alteța sa regală Prințul Charles al Angliei, viitorul rege al Regatului Unit al Marii Britanii. Să devii arhitectul Prințului Charles în România nu-i de ici de colea. Poate că de-aici vine și această combustie vis-à-vis de cea de-a doua lui mare pasiune, pictura. Încă de copil avea referințe bune, pe lângă profesori, au fost și pictori consacrați care i-au lăudat talentul.

Sigur, se pot face tot felul de asemănări între arhitectură și pictură, de la Vitruviu încoace, arhitectura a cochetat cu frumosul.

Totuși, pe când arhitectura vizează solidul, spațiul, ocupându-l fizic, susținându-se prin rigoarea cuplului de forțe, pictura nu face decât să decoreze spațiul, să-l înfrumusețeze, una înseamnă utilul și alta frumosul. Una-i necesitate, alta-i emoție. Una-i rigoare și alta-i aleatoriul emotive. Dar niciuna nu este subsidiară. Nu se poate trăi fără frumos. Pe amândouă le leagă ceva și acel ceva înseamnă ființă artistică, entitatea creativă a celui ce generează frumosul. Vladimir le stăpânește bine pe amândouă, alcătuind o entitate exprimată prin sintagma „rigoarea frumosului”, pentru că trăim într-un timp în care aleatoriul în creație nu mai există. Nimic nu-i întâmplător. Spațiul și timpul s-au comprimat, exigențele au crescut în proporție geometrică, nimeni nu te așteaptă, eșecul nu mai este doar repudiat, ci este de-a dreptul penal. Indulgența vis-à-vis de experiment este sinonimă cu eșecul. Nimeni nu te iartă, practic, în domeniul artistic, ori ești, ori nu. Numai locul întâi contează. Sub reflector nu în cap prea mulți, doar cei foarte talentați și în egală măsură muncitori. Nicăieri nu se dă din coate mai abitir ca în artă, indiferent de domeniu.

Ei bine... în acest context diabolic, Vladimir Păun-Vrapciu și-a propus să reușească. Și uite că-i iese, are toate ingredientele succesului, transpirație, inspirație și talent, triada de aur ce stă la bază a ceea ce numim îndeobște emoție. Pentru că asta contează în viață, asta-i ingredientul ce ne dă motivație evolutivă. În fond, căutarea frumosului și spiritul de anticipație ne ține în vârful piramidei trofice, ne definește înnobila categorie de om. Ori Vladimir mășăluiește vocațional pe cele două căi ce țin și de infrastructură și de suprastructură, atingând inefabilul, făcând din Nirvana, dacă nu o metresă, măcar o tovarășă de drum. Poate e singura în fața căreia se mai și îndoiește. Singura cu care se mai și ceartă, singura care îl mai contrazice și în fața căreia cedează. Pentru că atunci când iubești faci concesii, iar dragostea lui pentru artă este în afara oricărui dubiu. Și-o asumă, o respiră și-o transpiră.

De ce a ales expresionismul... nu știi, poate pentru că vrea să fie, și chiar este, inteligent, pentru că vrea să se adreseze în primul rând creierului.

Nu caută modernul cu orice preț, nu vrea să epateze prin culoare, temele sunt grave, tratate într-o cromatică mai curând panteistă. Sunt pânze imense, nu acceptă pociade. Nu-i este frică să picteze pe dimensiune mare, unde greșeala poate fi depistată ușor. Stăpânește bine expresionismul colajului mitologic. Nu se sfiește să abordeze teme consacrate pentru că știe să fie original. Stăpânește de asemenea tehnica vibrării culorilor. Șpaclul și cuțitul îl ascultă cu umilință.

Câteodată răzbește pe un traseu falacios, dar întotdeauna ajunge la potou, găsind metaforă ce deschide universul livresc al picturii. Știe să fie manierist în abordările anatomice. Refuză deliberat tușa academică, refuză cu obstinție abordările impresioniste. Știe să evite la limită patetismul.

Nu cade în capcana expresionismului caricatural. Bulversează, și nu o spun peiorativ, motive de-a dreptul sacrosante. Una peste alta este un pictor deja format ce are o manieră și care controlează sincretismul motivelor tematice. Totul are logică în tablourile lui, ludicul nu este un „joc al dragostei și întâmplării”, ci o rigoare a logicii metaforice. El nu este un „pictor de subțire”, are în arsenal o recuzită ce pur și simplu „abuzează pânza”. Este un pictor al cărui testosteron lasă urme severe în dreptunghiul ce se vrea, mai curând, inefabil. La el metafora trebuie să aibă forță. Sensibilitatea de notație diafană îi repugnă. Chiar mă întreb, dacă ar fi prin absurd obligat să picteze iriși și anemone, cum ar face-o, ce-ar ieși? N-ar putea picta niciodată o familie de delfini. Sigur ar face o încrucișare hibridă între un delfin și-o cutie de pantofi. De altfel e un lucru dovedit în expresionism, în suprarealism sau de ce nu, în postmodernismul contemporan o tendință a dematerializării temei, ceea ce duce la noi tendințe cum ar fi conceptualul, anti forma, cromatică exacerbată generativă etc. ei bine... Vladimir Păun-Vrapciu refuză arta extrapolată în imaterialitatea sensului. El face o artă mai curând angajată spre un militantism

stilistic. El caută și găsește sensuri tematice, face ușor legătura între cognitiv, etic și istorie, toate acestea, împreună, formând o manieră ce se vrea amprenta propriei unicități.

Vladimir Păun-Vrapciu este deja un pictor adevărat, rămâne ca și Fortuna să-i întindă o mână pentru a-l direcționa pe culoarul bătătorit, dar foarte îngust al consacrării.

Expoziția „Cum am ajuns aici?” (1-12 iulie 2020)

Muzeograf, curator Alexandru ANGHEL

Pentru a descrie cea de-a doua expoziție susținută la noi, trebuie să încep în a vorbi despre artist și nu de opera sa. Remarc în primul rând la Vladimir Păun-Vrapciu ceea ce m-a și surprins cel mai mult la el: eficiența și nevoia de a nu risipi nimic. Acest lucru se manifestă într-o productivitate extraordinară, mai ales în ultimul timp, de la ultima expoziție pe care a susținut-o la Muzeul Județean Buzău, dar și prin modul în care tratează arta în general sau în maniera în care compune suprafețele sale pictate. Acum se prezintă cu un număr mare de lucrări noi în care își aprofundează stilistic forma sa de exprimare artistică, dar vine și cu experimente noi. Tematic acesta ne aruncă în fața problemelor sociale actuale generate de Covid-19 adoptând și o poziție personală pe care nu o voi detalia aici.

Există două lumi: cea a artistului și cea a privitorului. Lucrările sale sunt abundente în simboluri, fapt ce poate, prin cantitate, ne îndepărtează de înțelegerea facilă a intenției creatorului. Astfel există această separație între povestea autorului și traducerea acestora de către public. Fenomen ce se naște și din abstractizarea figurației ori prin juxtapuneri aparent dadaiste. Pentru eliminarea acestei crevase s-ar preta, pe lângă lucrare, și o explicație scrisă a tuturor elementelor precum și a scenariului întreg - relațiile dintre forme și sensul lor. Desigur că, simultan, acest procedeu ar limita imaginația privitorului și astfel poate ar distruge noile semnificații pe care pictura le-ar putea căpăta.

Toate aceste lucruri denotă complexitatea procesului creativ pe care Vladimir Păun-Vrapciu îl întreprinde în activitatea sa artistică fiind unul dintre cei mai atenți pictori pe care-i cunosc în ceea ce privește controlul suprafeței și eliminarea ori exploatarea tuturor accidentelor.

Vladimir Păun-Vrapciu oferă publicului buzoian o manifestare culturală autentică ce poate inspira tânăra generație care trebuie modelată cât mai abil pentru a fi aptă în a dezvolta și ea mai departe cultura locală prin abilități de creație și critică, în același timp expoziția fiind și o invitație către un dialog avizat între personalitățile din domeniul artistic buzoian.

Lector univ. dr. Ion ANGHEL

Este interesant cum până deunăzi oamenii comunicau prin afirmații, iar acum prin întrebări. Poate nu este rău să ne mai întoarcem gândurile și spre interior uneori. Din păcate acest fapt a fost impus de împrejurări dure ale mecanicii intereselor individuale aruncate în spatele comunității. Mă uit în jur și observ că cei mai afectați sunt cei care erau foarte siguri pe sine. Pentru că aveau certitudini. Amărății trăiau fiecare moment hrănindu-se cu întrebări. Amărât pentru mine înseamnă sărac cu Duhul sau cel cu nevoi puține, omul cu frică de păcat, omul care are repere spirituale, abstracte chiar dacă nu le conștientizează. De aceea a sta în casă ar fi putut fi asimilat cu actul de retragere din societate, îndepărtarea de ea pentru a o vedea mai bine. Cei care practicau așa ceva se numeau pustnici. Aș spune că ar trebui să luăm seama la simplitatea existenței, ca exercițiu pentru reevaluare continuă.

Elitismul și dorința de a emancipa cad în absurd atâta timp cât uită de echilibrul dintre vorbă, gândire și faptă. L-aș numi ego. Și nu este bine. Spiritualizarea care trebuia să fundamenteze această schimbare a fost uitată. De aceea constat că lumea s-a împărțit în două. Cei care se zbat între pereți și cei care au șansa reșezării continue, a celor pentru care gândirea nu este un obicei practicat în timpul liber.

Ațiunea de față este rezultatul muncii de acasă. Imposibilitatea asumată de mișcare a facilitat călătorii fără margini în lumea imaginarului, adunând universul artistului între pereții lucrărilor. În plus, observ o diferență majoră între creația lui Vladimir până la momentul z și perioada ce a urmat. Întrebările care l-au sufocat au reușit să îl umanizeze, să îl facă să îi pese, să înțeleagă mai bine lumea, fără să dea verdicte sau lecții de viață ci de moralitate prin fapta sa. Apoi, împlinirea acestei expoziții a transformat ațiunea lui într-un exercițiu de etică. S-a creat un mecanism prin care spațiul expozițional, lucrările sale și cei care au poziționat această întâmplare în timp și loc, alcătuiesc o amprentă a momentelor actuale. Este o părere, o viziune, un fel de a fi. Vom vedea fiecare ce se întâmplă în mintea și sufletul nostru în funcție de bagajul de cunoștințe, experiență, a deschiderii noastre față de vechi, nou și semeni.

Motivul plastic al semnelui de interdicție din lucrările de față, ne urmărește enervant, doar la simpla vedere parcă limitându-ne prin semnificație. Însă în spatele lui se deschide lumea. Plină de dezmaț, liberă și indiferentă la probleme fabricate. Natura se dezvoltă în voie, oamenii își văd de treabă. Compozițiile sunt asemenea legilor naturii. Organizate – pentru adaptare, întâmplătoare – acolo unde este cazul, incerte - când nu pot fi înțelese, pictate cu atenție – dacă apare nevoie de chibzuință sau cu dezinvoltură - când se naște fericirea. Fiecare dintre noi va vedea ceea ce îl definește, până la semnul de oprire sau dincolo de el. Iar dacă lăsăm prejudecățile la ușa galeriei, precum

umbrelele în vremea ploilor, va trebui să gândim cu tâlc. La plecare vom uita umbrelele și vom lua întrebările. Răspunsurile? Acasă! Bine pentru cei ce au una ...

Critic și istoric de artă Doina MÂNDRU

Arhitect de talent, Vladimir Păun-Vrapciu s-a îndreptat, după un parcurs profesional notabil, către tradiția picturală a familiei sale. O expoziție pe cât de curajoasă, pe atât de dificilă în mizele propuse, încurajată de profesorul și curatorul său, lectorul universitar dr. Ionuț Anghel, intitulată sugestiv, „Conexiuni în Brahma” prezentată pe simezele a două importante muzee românești celebra această filiație spirituală. Tânărul atacă ambițios motive cu gravă încărcătură semantică raportându-se ca un discipol la exemple celebre din Renaștere, apoi, continuând în același registru cu substrat simbolic, relua studiul sintezei plastice din monocromiile primelor decenii ale modernismului european. Erau „gamele” obișnuite ale unui artist în devenire care își căuta vocea și tonul având, totdeauna, a comunica o stare anume.

Câteva compoziții, *Chimista*, *Ultima cină*, *Ultima cursă*, atrag atenția prin apăsătoarea gravitate, altele, precum tripticul în albastru cu personaje uman-cabaline, incită prin misterul unei stranii melancolii premonitorii.

O dublă selecție la Bienala artistică de la Florența, ca arhitect și ca pictor, urmată de invitațiile la târgul de artă de la Caruselul muzeului Luvru și la Sao Paolo, l-au lansat furtunos pe Vladimir, în același an 2019, pe scena internațională.

Motiv serios ca tânărul artist să aprofundeze pictura prin studii masterale la Universitatea de arte București, sub îndrumarea unui nou mentor, prof. Petru Lucaci, artist de excepție al scenei plastice românești, fost rector al Universității.

Un poet al spațiului - pe care îl percepi mai ales în nota unei rezervate intimități, cu nuanțe de austeritate decurgând din viziunea modernistă a arhitectului care creează cadre confortabile pentru cotidianul vieții private - începe a se contura în cea de-a doua expoziție, prezentată vara aceasta la Muzeul Județean Buzău și la Muzeul Național al Țăranului Român, excelent curatoriată de Ionuț Anghel.

„Cum am ajuns aici ?”, titlul manifest ales de autor, exprimă poziționarea unui artist – prin vocația sa de arhitect – definitiv angajat în cotidian, atent la nevoile și semnalele socialului, sensibil ca noi toți la condiționările generate de experiența nouă, copleșitoare, a pandemiei de Covid-19. Așteptarea, un interior populat de personaje purtând măști metamorfozate în stranii instrumente de suflat sau de transmis mesaje îngrijorătoare, este lucrarea care reia tensiunile apăsătoare din ciclul anterior pe care îl continuă cu o mai bună înțelegere a spațiului, dar și cu o mai rafinată abordare a picturii însăși prin care autorul

înțelege să își apropie și să depășească un tip de experiență plastică.

În majoritatea panourilor de format mediu, 150 x 150 cm, expoziția abordează din perspective mereu schimbătoare, ca într-un joc al privirilor posibile, sau al evadării, multiple sugestii ale unui cotidian care încearcă să recâștige normalitatea, loisirul unei vacanțe exotice, ambianța unei locuințe ecologice, liniștea unui interior luminos, ori pacea unei vile pierdute în luxurianța pădurii abia sugerate. Sugestia unui spațiu modulat, multiplu focalizat, recursul la iconuri simbolice, eludarea detaliilor, albul pe care privitorul este invitat a-și transfera emoțiile ca și variatele tipuri de abordare a gestului pictural, constituie cel de-al doilea ciclu de game, claviatura pe care artistul vizual caută încă expresia potrivită.

Un ultim ciclu al uleiurilor pe pânză, mari compoziții simbolice de anvergură și factură monumentală, bine înscrise în dimensiunea aleasă (200 x 500 cm), încheie cu succes această serie de căutări, deschizând către o nouă etapă în care desenul și colajul acordă atenție sporită funcționării spațiului în sine, multiplelor lui desfășurări și mesaje posibile. Între lumi, sau între linii, transcrie plastic imaginea de ansamblu a unei omeniri pasive, dominată de principii aspre și restricții, în vreme ce Saturn devorat de fiii lui, aduce în prim plan imaginea unei revolte copleșitoare de dimensiuni universale, cu urmări imprevizibile. *Cei trei dansatori* este un vibrant omagiu adus coreografului Merce Cunningham (1919-2009), imensă personalitate a dansului contemporan care a colaborat cu cei mai mari muzicieni, pictori și dansatori ai Americii secolului său. Ca și în *Zorba Grecul*, filmul realizat după romanul lui N. Kazantzakis, putem vedea în acest dans extatic, antrenând forțe elementare, desfășurate - parcă - la nivel planetar, în palpitul muzicii sugerate de fundalul vibrat al compoziției, mesajul de luptă și speranță, de viață care trebuie să continue, cu orice preț, peste drame, înfrângeri și furtuni, pe care recenta expoziție a lui Vladimir Păun - Vrapciu încearcă să îl transmită.

Aspecte din timpul vernisajului expoziției „Conexiuni în Brahma”
(Alexandru Anghel, Ion Anghel, Vladimir Păun - Vrapciu)

Aspecte din timpul vernisajului expoziției „Cum am ajuns aici?”
(Ion Anghel, Vladimir Păun - Vrapciu)

Aspecte din timpul vernisajului expoziției „Conexiuni în Brahma”
(Vladimir Păun - Vrapciu, Florin Menzopol, Luminița Daniela Toader)

Vladimir Păun - Vrapciu, *Așteptarea*

Vladimir Păun - Vrapciu, 10 august

Vladimir Păun - Vrapciu, *Plaja*

Vladimir Păun - Vrapciu, *Sacrificiul*

Vladimir Păun - Vrapciu, Șapca pălărie

Vladimir Păun - Vrapciu, *Ultima cursă a calului*

Liusic Vrapciu, *Pasăre*